

Rosienka

Slečna Smutnooká mi povedala, že ak budem stále len snívať, prestanem žiť skutočný život. Ale veď snívanie je tá najlepšia činnosť na svete! Je úplne zadarmo. Môžem snívať, kde chcem a kedy chcem. Môžem si dokonca vybrať, o čom budem snívať. „Máš hlavu v oblakoch“, to tiež hovorí slečna Smutnooká. Ale čo už, veď snívanie je proste úžasné...

Moje meno je Rosienka. Som sirota a bývam v detskom domove. Slečna Smutnooká tu opatrovatelka i učiteľka. Mám ju veľmi rada, veď ona ma našla v zime pred dverami domova len v perinke s lístkom, na ktorom bolo napísané: *Rosienka, moja milá.*

Ten lístok mám aj teraz odložený v modlitebnej knižke a stále, keď ideme v nedeľu do kostola, si ho potajme obzerám. Pritom myslím na svoje veľké tajomstvo. Psíka. Našla som ho, keď ma pani Hladná, naša kuchárka, poslala po chlieb do blízkej pekárne. Idem si po chodníku a zrazu počujem tiché kňučanie. Obzriem sa a v uličke medzi odpadkami vidím malé šteniatko. Leží na veľkej kope škatúl a zhnitého ovocia. Pristúpim k nemu bližšie a hneď si všimnem, že mu z uška steká malý prúd krvi. Malé šteniatko na mňa upiera svoje psie oči a čaká, čo urobím. Nahnem sa k nemu, rýchlo vytiahnem z vrecka pokrčenú vreckovku a utieram mu krvavé miesto. Vôbec nič nerobí, iba mi hľadí do očí. Je také bezbranné, malé. Pohladkám ho po hlavičke. Asi sa mu to páči, lebo hlávku si obtiera o moju ruku. Srst' ma jemnú ako páperie, bielu ako sniežik a je maličký tak do dvoch dlaní.

„Ach, škoda, že si ťa nemôžem zobrať so sebou,“ povzdychnem si. Akoby cítil môj smútok, ešte silnejšie sa mi obtrie o ruku.

„Si taký zlatý, aj keď trochu smradľavý.“ Usmejem sa pri myšlienke, že by som ho na našom dvore v domove kúpala, mydlila a česala a ostatné dievčatá by sa predbiehali, ktorá ho pohladká. Z môjho snenia ma zobudí myšlienka na chlieb a či ma pani Hladná veľmi nepokarhá, ak budem trochu meškať, aj keď viem, že toto nebude len „trocha“. Ihneď sa chcem otočiť, keď v tom mi psík začne lízať ruku, ešte stále zabudnutú na jeho chrbátiku. Zrazu sa pretočí na chrbát, labky k nebu a jeho výraz v očiach hovorí: „Hladkaj ma, prosííím!“ Je mi ho tak ľúto, určite je sám, bez rodičov a súrodencov ako ja a niekto ho asi nemá rád, keď ho uhryzol do uška. Ale opatrovatelky v domove by mi určite nedovolili mať psa. V izbe ho mať nemôžem, lebo moje spolubývajúce - Lila, Maruška a Sisa, by ho hneď našli. Na dvore máme len trávu a starú stodolu...

„Už to mám, dám ťa do stodoly, ale musíš byť veľmi ticho.“ Pozriem sa do jeho očí a asi sa mi to len zdalo, ale slabulinko prikývol. Ale to najdôležitejšie: „Ako ťa budem volať?“

Pamätám sa, že keď som bola malá, s pani Hladnou sme šli spolu po mlieko a na jednej ulici sme prechádzali okolo továrne na čokoládu. Volala sa Orion. Dovtedy som neochutnala čokoládu a Sisa mi povedala, že je to najsladšia vec na svete. Myslím, že toto meno mu bude ako uliate. Už len vymyslieť, ako ho prepašovať do štôlne. Opatrne ho zodvihnem a vopchám do väčšieho vrecka na sukni. Zmestí sa tam akurát, už len bežať po ten chlieb.

„To ti vážne tak dlho trvalo, kým si kúpila jeden bochník chleba? To som tam rovno mala poslať Ellu so zlomenou nohou, ešte aj tá by prišla skôr,“ šomre pani Hladná.

„Prepáčte, už sa to viackrát nestane, ale mňa tak zaujal spev vtáčkov v parku, že som sa troška pozabudla,“ poviem a pozriem na ňu svojimi najsmutnejšími očkami. Za trest mi dala krájať staré zemiaky do každodennej polievky.

Oriona som uložila do sena do štôlne. Dúfam, že mu tam bude teplo. Neskôr mu musím niečo zaniest pod zub. Trocha mlieka by tiež nezaškodilo, no to dostávame len ráno, pri raňajkách. Myšlienky na Oriona ma tak zamestnali, že som si ani nevšimla a bola som s prácou hotová. Behom a pritom nenápadne som utekala k Orionovi. Dúfam, že ho nik nenašiel, prosím v duchu, keď otváram dvere na stodole. Leží schúlený na kope sena na starej handre, ktorú so našla v stodole. Od úľavy si vydýchnem. Mám šťastie, že ho nik nezbadal. Urobím k nemu pár krokov a akoby ma vycítil, hneď mu hlávka vyskočí hore a začne štekať. Pristúpim k nemu, vezmem si ho do rúk a cítim sa tak príjemne ako nikdy.

Dni mi ubiehajú rýchlejšie, keď som s Orionom. Už je to týždeň, čo ho mám a ešte sa to nik nedozvedel. Aj keď je pani Hladnej podozrivé, ako rýchlo teraz pracujem v kuchyni, nič sa ma nepýta. Ako dobre, veď čo by som jej povedala, že som našla na ulici chutnučké malé psíča, ďalší hladný krk a musela som si ho zobrať domov? Určite by ho vyhodila a mne by dala taký trest, že si ho budem pamätať aj ako stará babka.

Raz podvečer sme spolu s Orionom išli po múku. Tieto dni sa skoro stmieva, takže sme museli ísť rýchlo, aby som neprišla do domova potme. Keď mám nákup hotový, rozhodnem sa, že pôjdeme skratkou. Cupkáme po chodníku, keď zrazu počujem zvláštny zvuk. Niečo ako: „Ššššššš.“ Pozerám sa na všetky strany, no nikde nikoho. „Ššššš, pod', dievčatko, ružičkaaá mojááá.“ Ten hlas bol taký jemný a zároveň ostrý, až mi stuhla krv v žilách. Orion začal štekať. „Neboj saaa, pod' seeem.“ Telom mi prebehne triaška. Zoberiem si na ruky Oriona a očami pátram všade navôkol, keď vtom mi pohľad padne na tabuľu obchodu: **STAROŽITNICTVO**

„Tak toto je naozaj veľmi strašidelné,“ poviem Orionovi a ešte tuhšie si ho k sebe pritlačím. „Poslúchni maaaáá, vojdiiii.“ Teraz znel hlas oveľa nástojčivejšie, ako predtým. Preglgnem a chytím kľučku. Na moje prekvapenie je otvorené a hlas je oveľa pokojnejší: „Chod', prosíím.“ Pri otváraní dvier zacengá zvonček a s Orionom vchádzame do najzvláštnejšieho obchodu na svete. Na stenách visí plno obrazov z rôznych kútov sveta a období, pri dverách stojí rad vešiakov s dáždňikmi. Všade pri stenách stoja skrine rôznych farieb a tvarov, na nich veľa hrubých kníh, zvláštnych fľaštičiek a iné zaujímavých vecí. Je to poriadne veľká miestnosť, lebo kvôli všetkým veciam nevidím na koniec. Oproti dverám stojí pult a na ňom sú busty a sošky. Na podlahe sú koberce najrôznejších farieb a krásnych ornamentov. Poobzerám sa, nikto tu nie je. Oriona stále držím na rukách, aby sa mi tu nestratil. Nesmelo urobím pár krátkych a nesmelých krokov. Všade sú knižnice plné kníh a zaprášené škatule. „Chod' ďalej, ukážem ti cestuuúú.“ Viem, že je veľmi čudné nasledovať niečo, čo nevidím, no ja som nevedela odolať a šla som ďalej. „Tu je toóóó. Nájdí to a zachráň maáááá,“ povedal hlas a zrazu začal fúkať silný vietor. Zdvihol všetko navôkol. Papiere sa začali točiť, knihy lietali ako vtáky, skrine otvárali a zatvárali svoje dvierka. Všade

bol taký chaos, že som skoro stratila rovnováhu, no v sekunde som sa chytila stola, ktorý bol najbližšie. Toto všetko netrvalo ani minútu a zrazu všetko utíchlo. Orion v mojom náručí tíško kňučal. A presne predou mnou som to uvidela. Truhlicu, obyčajnú drevenú, no aj tak ma upútala. Teda skôr to, čo bolo položené vo vnútri na jemnom zamate. Obyčajný list. „Zober toóóó!“, hovoril hlas. Načiahla som k nemu ruku, čím bližšie som bola, tým mi bolo na ruku teplejšie. Zobrala som zožltnutú obálku z truhlice, na ktorej bola zvláštnu pečať. Bola na nej kráľovská koruna. Orion znova zaskučal a ja som sa vrátila do reality a spomenula som si na múku pred obchodom.

Do domova som sa vrátila načas. Orion rýchlo prebehol pomedzi stromy do stodoly a ja do jedálne. Keď som tam vošla, nenašla som živú dušu. Múku položím na stôl a hľadám ostatných. Dúfam, že nie je tak neskoro, veď je vonka ešte vidno. Hodiny na stene ukazovali presne šesť hodín. Vošla som do kuchyne, nikto, vošla som do všetkých izieb, ale nikoho som nenašla. Tak toto je veľmi zvláštne, pomyslím si. Vrátim sa do kuchyne po chlebič pre Oriona. V komore som našla aj trocha mlieka. Cez dvor cupkám za Orionom. Otvorím dvere na stodole a hľadám psíca. Leží na sene a tíško odľukuje. Podídem k nemu a ľahnem si na seno vedľa neho. Aspoň že on je tu stále. Nedarí sa mi zaspáť, stále myslím na ten list hlboko v mojom vrecku. Možno je ten list pre mňa a ja si ho musím prečítať. Zalovím ho vo vrecku, odtrhnem pečať a začítam sa:

*Regienka moja, kvietok môj!
Tento list je iba Tvoj. „
Hľadaj svoju krajinu
za morom a oceánmi,
získaj naspäť korunu
zo svojimi snami.
Kde je, to sama zistíš
vzal som si ju do hrobu.
Túžiš vedieť pravdu?
Ach, Regienka, vráť mi slobodu!“*

Najprv nemôžem uveriť vlastným oči, nerozumiem tomu, čo čítam, no potom od únavy zaspávam. Všade okolo mňa je hmla. Je to tu také pochmúrne. Vôbec neviem, kde som. Zrazu hmla odstupuje. Vidím obrysy stromov, plotu a kameňov. Náhrobných kameňov. Som na cintoríne. Necítim chlad, necítim nič. Na sebe mám oblečenú dlhé biele šaty a som bosá. Odrazu znova počujem tie známe hlasy: „A vzal som si ich do hrobuúúú...“ Obzriem sa navôkol, nik tu nie je, no zrazu opäť začne fúkať silný vietor, zodvihne ma do vzduchu a ja lietam ako vták...

Zobudím sa úplne spotená a v rukách stískam kúsok slamy. Ten sen bol taký skutočný a ten list.... Ten list leží hneď vedľa mňa. Prečítam si ho ešte niekoľkokrát. Skutočne je o mne. A ten sen bol veľmi podobný tomu listu. Orion mi líže prsty. Včerajší chlieb mu asi nestačil. „Jaj, už je určite veľa hodín a ostatní ma hľadajú,“ vyhrknem a rýchlo vstanem zo slamy. Vonka je príjemne sviežo, no aj neprijemne ticho. Vchádzam do jedálne, kuchyne, na poschodie, no nič sa od včera nezmenilo, nik tu nie je. Sadnem si na stoličku, list v rukách a potichu vzlykám: „Nájdem list a zrazu ma každý opustí, nemám nikoho, ku komu by som

šla, nemám peniaze, nemám nič, len Oriona a zvláštny až strašidelný list. Čo len budem robiť?“ Orion príbehne cez dvor ku mne. Akoby cítil, že tu nie je niečo v poriadku a som smutná. „Ak ten list nie je len taký žart, tak sa vydám hľadať tú moju „krajinu“. Ved' nič nestratím, možno naopak, získam,“ poviem a pozriem na Oriona. Ten na mňa upiera svoje belasé očká a z jeho postoja vycítim, že je pripravený ísť za mnou aj na kraj sveta. Usmejem sa, naša cesta za dobrodružstvom sa začala...

Do malého batôžka, som pobalila dostatok jedla na neurčito, trochu vody a list. Keďže je vonka zima, na hlavu som si dala vlnený šál. Takto prichystaná som si vložila Oriona do vrecka na kabáte a zatvorila som dvere domova. Vôbec som nevedela, kam mám ísť, aj som sa bála, lebo na ulici tiež nebolo nikoho. Už od rána som nikoho nevidela. Všade bolo mrazivé ticho, no zrazu začne fúkať silný vietor. „Otvor list, tam je cestaaaaáá.“ Neviem prečo, no poslúchnem. Už som si zvykla na tie hlasy okolo mňa. Roztvorím list a nemôžem uveriť vlastným očiam. Okrem básne je na ňom aj mapa s vyznačeným cintorínom. Veľmi zvláštne, pomyslí si. Pohľadkám Orionovi hlávku trčiacu z vrecka a vydám sa na cestu.

Cintorín je úplne na opačnej strane mesta, no idem po uličkách vyznačených na mape, takže tam ľahko trafím. Cestou nevidím živú dušu. Akoby som v celom meste bola len ja. Išla som aj po uličke, kde bolo včera starožitníctvo, no teraz sú tu potraviny. Nemo hľadím na obchod a v hĺbke srdca pocítim strach. Už je skoro poobede, keď prichádzam k cintorínu. Brána pri otvorení zaškrípe. Cintorín je veľký, lemujú ho ihličnaté a listnaté stromy. Hroby vyzerajú veľmi staré, z niektorých zostal len kríž. Vyročím po chodníku, no vôbec neviem, čo tu vlastne robím. V tej chvíli nastane tma, ako v noci, lenže na nebi nie sú žiadne hviezdy, len mesiac je v splne a je sfarbený doružova. Takýto som ho ešte nevidela. Opäť začne fúkať silný vietor, nadvihne ma a vedie ma sám po chodníku. Ne protestujem, nedokážem to. Celé je to ako zo sna. Orion mi kňučí hlboko vo vrecku. Skoro som naňho zabudla. Netrvalo to ani dve minúty a stojím opäť na vlastných nohách. Rozhliadnem sa. Predo mnou sa týči nevelký hrob, na náhrobnom kameni je napísané:

Ervín Rose

„Rose je ruža a ja sa volám Rosienka, nie je to nejaké čudné?“ Hneď, ako to dopoviem sa naplní môj sen. Zrazu ma obklopia strieborné motýle zo všetkých strán, zodvihnú ma a ja letím ako vták, vysoko nad oblaky. Otvorím oči. Vôbec neviem, kde som, no je tu krásne. Postavím sa na nohy o poobzerám sa po okolí. Všade okolo sú obrovské stromiská, ani nedovidím na ich vrcholce, také sú vysoké. Obrastajú ich popínavé rastlinky, na hrubých konároch je asi tisíc vtáčích hniezd. Pri stromoch rastú vysokánske kvety, spoznávam konvalinky, kde-tu fialky, no všetky aspoň stokrát väčšie ako v skutočnosti a ja si pri nich pripadám taká maličká. Všade je bujná zeleň, ešte aj tráva je odo mňa vyššia, no tam, kde stojím je normálna. Čo ak tu žijú aj omnoho väčšie živočíchy, napríklad lev, ten by tu bol veľký ako auto! Táto myšlienka ma zamrazí. Začujem skučanie. Ten zvuk ide s môjho vrecka. „Ach, Orionko, ty si tu tiež!“ Od radosti až podskočím. Až teraz si všimnem, že batoh a oblečenie mi zostali neporušené. Ešte aj list je na mieste. Kým vyberám Orionka z vrecka, z vysokej trávy počujem šuchot. Srdce mi bije až v krku. Pritlačím si Orionka bližšie k sebe, privriem oči a čakám na najhoršie. Šuchot je čoraz hlasnejší, akoby cez trávu išlo veľa nôh naraz. Len nech je to rýchla smrť, pomalá je najhoršia. Určite moje oblečenie nezjedia, ale Oriona áno. Môj malý psíček, vždy bol pri mne... Takéto myšlienky mnou lomcujú a ja už-už chcem od strachu omdlieť, no vtom šuchot prestane. To si ma najprv musia obzrieť, a až

potom zjesť? Ved' na mne nie je veľa mäsa a moje dlhé kučeravé vlasy by im nechutili. Keď si myslím, že už sa na mňa určite niečo vrhne, začujem: „Je mŕtva, či čo?“ Ten hlas ma prekvapí. Je sladký ako med a ja nevydržím a otvorím oči. Najprv musím žmurkať, kým si znova zvyknem na toľko svetla. Vidím pred sebou plno obrysov. Zvieratá! Predo mnou stojí líška, jej blankytne modré oči sa do mňa vpíjajú ako more, až musím odvrátiť zrak, za ňou sú ovce, kravy, slony, žirafy, tigre, prasiatka, rôzne druhy psov, mačiek, na stromoch lezú opice, stromy sú posiate vtákmi, takže vyzerajú ako farebné lízanky. Na zemi sa k mojim nohám túlia škrečky a myšky. Zdá sa mi, že tento dlhý rad nemá ani koniec. Najzvláštnejšie na tom je, že sú úplne rovnaké ako na Zemi, tiché, zdá sa, že zvedavé. Orion začne šťastne štekať, keď zbadá malé šteniatka navlas rovnaké ako on. Čupnem si a odrazu mám pocit úplného bezpečia a istoty, že zvieratá sú priateľské a nič mi neurobia. Líška ma pozoruje svojimi modrými očami a prikývne. Predstúpi predo mňa a začne rozprávať: „Milá Rosienka, vítam ťa v Krajinke. Asi vôbec nevieš, čo tu robíš, no nič to,“ odmlčí sa a ja si uvedomím, že na ňu vyvalujem oči ako na prízrak. Je to ten istý sladký hlas, čo som počula. Líška a hovorí? To je určite sen. Poštípnem sa, dosť silno a cítim to. Toto je určite skutočnosť! Všetci na mňa upierajú svoje oči. Cítim sa trochu čudne. „Všetko ti poviem, no nerob tú čudnú vec s rukou. „Takže,“ odmlčí sa, „tvoj ocko bol výborným vedcom. Skúmal malé čiastočky, vraj atómy, a zistil, že existuje aj iný svet ako ten váš. Zistil to tak, že raz v noci skúmal vesmír a z jednej ďalekej hviezdy zazrel zelený odlesk. Zdalo sa mu to veľmi zvláštne, povedal to aj svojmu otcovi, tiež vedcovi, no on svojmu šestnásťročnému synovi neveril. A tak tvoj ocko čítal veľa kníh, prešiel veľa miest, no o Zelenej hviezde, ako ju nazval, sa nedozvedel nič, až kým...“ odmlčí sa a ja zadržím dych. Všetky zvieratká sa usadili, akoby počúvali túto zvláštnu rozprávku a sú rovnako napäté ako ja. „...sa to znova nezopakovalo. Presne dvanásty deň dvanásteho mesiaca v roku a v dvanástu hodinu. Bolo to veľmi nezvyčajné. Vtedy sa mu zjavila krásna pani, naša kráľovná, a povedala mu, aby išiel na cintorín a že mu odpovie na všetky jeho otázky o Zelenej hviezde. Mladý Ervín bol veľmi zvedavý a rozbehol sa na cintorín, čo mu nohy stačili. A tam, presne na tom istom mieste, kde si stála, sa zjavili motýle a zodvihli ho vysoko až do našej Krajinky, na jeho Zelenú hviezdu. Naša krajina je celá zelená, popretkávaná riekami, je od vašej Zeme vzdialená niekoľko svetelných rokov, no motýle majú neuveriteľnú rýchlosť a silu. Keď prišiel sem, prvého koho stretol, som bola ja. Vedela som, že človek by sa tu zjavil len vtedy, keby ho sem Kráľovná sama poslala, tak som ho k nej priviedla. Hneď sa do nej zaľúbil, bola ešte nádherná a mala také isté vlasy ako ty. Kráľovná mu vysvetlila, že ho pozorovala zo svojho ďalekohľadu, ktorý vidí aj do hĺbky duše, veľmi sa jej zapáčilo, čomu sa venoval a čo skúmal. Rada by sa učila, no my nevyrobame papier zo stromov ako vy, lebo stromy v Krajinke sú živé tvory, takže sa nemala z čoho učiť. Bola veľmi osamelá, nikdy sa nestretla so žiadnym človekom. Zrodila sa z kvetu, z ruže, takže sa volala Rosie. Naše Kráľovné sa rodia z kvetov a podľa nich dostanú meno, nevieme prečo je to tak, no deje sa to každých tisíc rokov. Rosie bola úžasná, veľmi nás ľúbila a starala sa o celú Krajinku. Ervínovi dala izbu hneď vedľa tej svojej v Paláci a veľa sa od neho naučila. Za chvíľu ho tiež začala ľubiť, no inou láskou ako nás. O pár týždňov mali svadbu, ich láska by aj hory preniesla, no báli sme sa o ňu. Ešte žiadna kráľovná sa nezaľúbila do človeka. A potom si sa mala narodiť ty. Presne dvanásty deň dvanásteho mesiaca o dvanástej hodine. Kráľovná nám dala nový život, no ona sama neprežila,“ pri týchto slovách všetky zvieratká posmutnejú. „Ty si sa narodila živá a zdravá, no Ervínovi veľmi chýbala Rosie, naša kráľovná. Poprosil motýle,

aby ho odniesli na Zem a slúbil, že presne o dvanásť rokov, dvanásť deň dvanásteho mesiaca v roku príde do Krajinky nová kráľovná. Ty.“

Od prekvapenia sa až zapotácam dozadu. Ja a kráľovná? Ved' som len obyčajné dievčatko z domova, ktoré žije obyčajný život. Až doteraz. Z líščieho pohľadu vyčítam, že všetko myslela vážne. Akoby sa tu zastavil čas. Ešte pred chvíľou som stála na cintoríne a teraz som tu, na úplne inej planéte a mám sa stať kráľovnou. Pozriem sa na oblohu, rozlievajú sa na nej všetky farby, ale nevidím Slnko ani hviezdy. Keďže viem, že je to skutočnosť, som celá zmetená, zmôžem sa iba na krátke: „Som vaša nová kráľovná“, a zrazu necítim pôdu pod nohami.

V Krajinke neexistujú dni. Je to ako žiť jeden deň celú večnosť a nikdy sa neunaviť. Je zvláštne byť Kráľovnou, žiť v rozprávkovom Paláci, navštevovať s líškou pomníky všetkých kráľovien, objavovať nové miesta a hrať sa s ostatnými zvieratami. Líška Lyska mi raz povedala, že Kráľovná dospeje, keď má osemnásť rokov, potom už nestarne a zomrie pri dovršení tisíc rokov. So mnou si však nie je istá, keďže mám ocka človeka a mamu rozprávkovú bytosť. Povedala tiež, že Kráľovná vidí budúcnosť. Mama teda vedela, čo sa ňou stane, no láska bola silnejšia. Zaľúbila sa do môjho ocka. Asi veľmi túžila po vlastnej dcére, keď pre ňu obetovala svoj život.

Som rada, že konečne viem, kto boli moji rodičia, našla som miesto, kde patríam a našla som aj samu seba. Viem, že mám celý život pred sebou. Život ako krásny deň. Noc nastane iba vtedy, keď sa môj deň skončí...

Žofia Slováková, 14 r. I. kategória

Čierna Lúka, Rimavská Sobota

ZŠ P. Kellnera Hostinského, Rim. Sobota